

จากใจผู้เขียน

เป็นธรรมดาจะครับในการทำหนังสือหรือว่าเอกสารที่เป็นเล่ม ว่าทำไมถึงต้องเขียน บางครั้งก็เพื่อคนโน้นเพื่อคนนี้ ผมเองก็หนีไม่พ้น เริ่มเขียนะครับ ขอขอบคุณลูกศิษย์ที่เรียน คอมพิวเตอร์กับผมตั้งแต่วัยแรก ๆ ที่ได้ให้ประสบการณ์ในการสอน ได้ทั้งจิตวิทยาในด้านการสอนที่หาไม่ได้ในมหาวิทยาลัย ขอขอบคุณมากสำหรับลูกศิษย์รุ่นที่เรียนการติดตั้งเครือข่ายด้วย Linux SIS โดยเฉพาะลูกศิษย์ ณรงค์เดช ชัยสงคราม ที่เปรียบเสมือนหัวหน้าทีมของลูกศิษย์ที่ช่วยกันทำและช่วยกันแก้ปัญหาที่เกิดขึ้น ทำให้ทุกอย่างออกมาเป็นความรู้จริง ๆ ที่ไม่ได้เขียนแบบใคร แต่ก็ต้องขอขอบคุณตำราบางตำราหนังสือลิงก์บางเล่มที่นำมาใช้อ่านกัน โดยเฉพาะของเนคเทคที่ได้ตีพิมพ์

เคยคิดว่าถ้าเมื่อจบแล้วจะทำงานผูกไท ก็ได้ตั้งใจ ทำได้ปีหนึ่งก็ลาออก มาสอบบรรจุ สอบได้ครั้งแรกสละสิทธิ์ไม่เอา สอบได้ครั้งที่สองได้ ก็เลยตกลงใจทำงานเพราะว่าจะได้อยู่ใกล้คุณพ่อ ขณะที่ทำงานก็ต้องกลับกรุงเทพฯ เพราะที่บ้านคูชีวิตที่ผมรักอยู่ที่กรุงเทพฯ ตอนนั้นไม่มีเงินซื้อรถส่วนตัว ก็ต้องนั่งรถโดยสารประจำทาง กลับไปมาระหว่างกรุงเทพฯ-จันทบุรี ผ่านไปแถวนั้นเห็นสถาบันส่งเสริมการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มีความคิดว่าทำอย่างไรหนอจึงจะมีโอกาสได้ทำงานร่วมกับสถาบันแห่งนี้บ้างในที่สุดก็ได้ร่วมเป็นวิทยากรแกนนำรุ่นที่ 1 กับเขา ต้องขอบพระคุณมากที่ได้ให้โอกาสครูบ้านนอกอย่างผมได้ทำอะไร ๆ ที่ดี ๆ แก่ลูกศิษย์ที่น่ารักของผม ทำงานที่โรงเรียนได้ 3 ปี อายุประมาณ 30 ปีนิด ๆ เห็นเขาเป็นผู้บริหาร อยากเป็นกับเขาบ้างก็เลยไปสอบเป็นผู้บริหาร ก็สอบได้ไปอบรมผู้บริหารยังดีใจเลยว่อายุน้อยที่สุดขณะนั้น ทำให้ตัวหารอายุเฉลี่ยในเวลานั้นลดลง พออบรมเสร็จก็มีหนังสือให้สมัครเป็นผู้บริหารขณะที่ถอยรถออกมาเพื่อไปทำงานในตอนเช้า ก็เห็นคุณพ่อนั่งก่อกองอยู่ที่สนามหญ้า เลยตัดสินใจไม่สมัครผู้บริหาร(มีหลายคนถามว่าทำไมไม่สมัครเป็นผู้บริหาร ก็ได้ตอบเรื่องจริงที่ไม่มีใครเชื่อ (เป็นเรื่องที่ตอบจริง ๆ) ว่าไม่มีใครพาคุณพ่อไปซื้อกับข้าว) ทำให้ผู้ที่เป็คูชีวิตที่ผมรักอดเป็นคุณนาย ต่อมานั่งรถผ่านไปแถวกระทรวงวิทยาศาสตร์(ปัจจุบันเปลี่ยนแล้ว) เห็นอาคาร สวทช ก็นึกว่าทำอย่างไรหนอถึงจะได้ทำงานร่วมกับสถาบันแห่งนี้บ้างเพราะว่าคงจะเป็นเกียรติอย่างยิ่ง ก็ได้มีโอกาสร่วมงานมาจนหนังสือเล่มนี้ที่ได้พิมพ์ก็เพราะสถาบันแห่งนี้แหละ ต้องขอบพระคุณเป็นอย่างมากและอย่างยิ่ง ที่ได้ให้โอกาสทำในสิ่งที่อยากทำ ปี พ.ศ 2541 จนถึง ปี

พ.ศ. 2544 ไปทำงานให้หน่วยงานต่าง ๆ ไม่เคยอยู่บ้านเลยและคิดว่าจะอยู่บ้านเขียนหนังสือ
สักเล่มให้คุณพ่อ ไม่ไปไหนแล้ว อยากอยู่เป็นเพื่อนคุณพ่อในวันเสาร์-อาทิตย์บ้าง เพราะคุณ
แม่ก็จากผมไปตั้งแต่ผมอายุ 19 ปี

คุณพ่อผมเสียเมื่ออายุท่านได้ 80 ปี ในปี พ.ศ. 2544 ผมยังไม่ได้เขียนหนังสือให้เสร็จ
เลย ยังไม่ได้พิมพ์ให้พ่อเห็น แต่วันนี้น้อยอย่างน้อยก็ได้มีโอกาสได้ทำ ไม่มากมายเหมือน
หนังสือนวนิยายขายดี แต่ตั้งใจทำให้ดีขึ้นได้ เพื่อ คุณพ่อและคุณแม่ที่ผมรัก

ลูก